

Sygn. akt I C 659/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Beata Kozik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Madura

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2021 r. w Dębicy na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 4.084,20 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 3.563,03 zł (słownie: trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt trzy złote i trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 300,00 zł (słownie: trzysta złotych).

III. W pozostałej części powództwo oddała.

IV. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.587,59 zł (słownie: dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt siedem złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie

w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 659/20

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 26 lipca 2021 r.

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 3.715,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów poniesionych z tytułu zlecenia osobie trzeciej wykonania ekspertyzy rzeczoznawczej w kwocie 369,00 zł.

Na uzasadnienie podał, że w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu samochód marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego. Sprawca szkody miał zawartą umowę ze stroną pozwaną obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej, która

przyznała poszkodowanemu kwotę 2.157,39 zł. Umową cesji z dnia 28 stycznia 2020 r. uprawniony dokonał przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz powoda. Strona powodowa w związku z cesją dokonała u pozwanego zgłoszenia przelewu wierzytelności, zgłosiła reklamację z wnioskiem o ponowną analizę sprawy i wezwała do zapłaty odszkodowania. Powód dochodzi kwoty objętej żądaniem pozwu łącznie z kosztami ekspertyzy, które były niezbędne w celu sprawdzenia prawidłowości kwoty odszkodowania wynikającej z wyceny ubezpieczyciela. Powód powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego podjętej w składzie 7 osobowym z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt III CZP 68/18 z której wynika, że zlecenie przez poszkodowanego osobie trzeciej ekspertyzy na potrzeby dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela pozostaje w normalnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. z wypadkiem komunikacyjnym i koszt ekspertyzy wchodzi w zakres szkody objętej należnym odszkodowaniem. Powołał się także na uchwałę Sądu Najwyższego w składzie 7 osobowym z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III CZP 99/18 w której Sąd potwierdził prawo poszkodowanego oraz cesjonariusza z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC do zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania (szczegółowe uzasadnienie żądania pozwu k. 7-15).

Sąd Rejonowy w Dębicy w dniu 30 lipca 2020 r. (sygn. akt I Nc 403/20) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa podając, iż kwota przyznanego odszkodowania 2.157,39 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany uwzględnił fakt, że pojazd w dacie szkody był pojazdem trzynastoletnim, a poszkodowany nie wykazał, że był on objęty gwarancją producenta. Poszkodowany nie odwoływał się od decyzji ubezpieczyciela, co może wskazywać, że kwota przyznanego i wypłaconego odszkodowania pokryła koszty do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody (szczegółowe uzasadnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty, k. 42-45).

Okoliczność bezsporna pomiędzy stronami:

W dniu 15 listopada 2019 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącym własność poszkodowanego K. P.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Poszkodowany K. P. zgłosił szkodę u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., który przyznał odszkodowanie decyzją z dnia 19 listopada 2019 r. w kwocie 2.157,39 zł.

Dowód:

- pismo pozwanego z dnia 19 listopada 2019 r. w aktach szkodowych,

- zeznania świadka K. P., k. 126-127.

W dniu 27 listopada 2019 r. pomiędzy W. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S., a K. P. została zawarta umowa cesji wierzytelności z tytułu prawa do odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 15 listopada 2019 r. w pojeździe marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...), zarejestrowaną w (...) S.A. Kolejną umową przelewu wierzytelności z dnia 28 stycznia 2020 r. W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. przeniósł wyżej wymienioną wierzytelność na rzecz powoda Fundusz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód:

- kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 listopada 2019 r., k. 20 str. 2,

- odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 stycznia 2020 r., k. 19.

Poszkodowany K. P. po szkodzie z dnia 15 listopada 2019 r. naprawił swój samochód marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...) systemem gospodarczym, naprawiając go osobiście przy użyciu części i materiałów w postaci tzw. zamienników. Na zakupione części i materiały nie posiada rachunków. Kupiona lampa była używana, została nabyta na internetowym serwisie aukcyjnym Allegro. Naprawa ta została wykonana około miesiąc po wystąpieniu szkody. Samochód przeszedł badanie techniczne i został dopuszczony do ruchu. Naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed wypadku z wyjątkiem części, które nie zostały użyte oryginalne w czasie naprawy tylko zamienniki. Wyplacone przez stronę pozwaną odszkodowanie wystarczyło poszkodowanemu na naprawę pojazdu systemem gospodarczym. Samochód K. P. ponownie uległ uszkodzeniu w czasie kolejnego zdarzenia drogowego. Jednakże szkoda nie została zgłoszona przez niego firmie ubezpieczeniowej, ponieważ nastąpiła z jego winy.

Dowód:

- zeznania świadka K. P., k. 126-127.

Koszty przywrócenia uszkodzonego pojazdu marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...) rok produkcji 2006 do stanu sprzed szkody przy użyciu części oznaczonych symbolem O przy przyjętej stawce 100,00 zł netto za jedną roboczogodzinę stosowanej w zakładach nie będących ASO w 2019 r. na Podkarpaciu powinien wynosić 5.720,42 zł brutto. Do tej naprawy nie były dostępne części jakości „Q” – samochód mało popularny na rynku. W celu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody możliwa jest naprawa w profesjonalnym zakładzie naprawczym nie będącym ASO A. R. przy zastosowaniu części oryginalnych. Do tej naprawy nie było części jakości „Q”. Pojazd przed kolizją miał zamontowane części oryginalne i takie powinny być zastosowane w czasie naprawy. Tak przeprowadzona naprawa spowodowałaby przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 15 listopada 2019 r.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. A. B. z dnia 17 maja 2021 r., k. 129-146.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy autentyczności, których żadna ze stron nie kwestionowała.

Podzielił Sąd opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. A. B. uznając ją za spójną, rzeczową i sporządzoną zgodnie z zasadami wiedzy specjalistycznej, którą biegły w swej dziedzinie posiada.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznania i zrozumienia dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r., sygn. akt I CKN 44/96, nie publ., za T. Erecińskim, „Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003, wydanie 4 zmienione i uaktualnione, pod red. T. Erecińskiego, tom I, s. 553, teza I). Co niezwykle istotne na tle przedmiotowej sprawy „opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 1969 r., sygn. akt I CR 140/69, publ. OSNC 1970 r., nr 5, póź. 85). „Spór rozstrzyga sąd, a nie biegły; biegły jest tylko pomocnikiem sądu, dostarczającym mu specjalnych wiadomości naukowych, technicznych itp., których sąd może nie posiadać” (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 stycznia 1935 r., sygn. akt C.III. 18/34, publ. Zb. Urz. 1935 r., póź. 285, za J. Gudowskim, „Kodeks postępowania cywilnego - tekst, orzecnictwo, piśmiennictwo”, Wydawnictwo Prawnicze sp. z o.o. Warszawa 1998 r., tom I, s. 520, teza 2).

Dał Sad wiarę zeznaniom świadka K. P. który podał, że samochód naprawił po szkodzie systemem gospodarczym, tj. naprawił go osobiście, a do naprawy użył lampy zamówionej w serwisie Allegro, również pozostałe części i materiały stanowiły także zamienniki.

Sąd rozważył, co następuje:

W sprawie pomiędzy stronami nie istniał spór co do odpowiedzialności strony pozwanej za powstałą szkodę, lecz co do wysokości należnego odszkodowania.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Poszkodowany przeniósł wierzytelność z tytułu prawa do odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 15 listopada 2019 r. w pojeździe marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...).

Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów jest obowiązkowe (art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, t.j., Dz. U. z 2021 r. poz. 854). Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, wynikający z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, określa art. 822 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Gdy chodzi o ubezpieczenie komunikacyjne, zakres ten konkretyzuje art. 34 ust. 1 powoływanej wyżej ustawy, zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Oznacza to, iż sposób ustalenia odszkodowania oraz jego wysokość regulują stosowane w tym zakresie przepisy kodeksu cywilnego.

W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągało dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie ubezpieczeniowe różni się jednak od zwykłego odszkodowania określonego w art. 361 k.c. co do charakteru, przesłanek i wymiaru świadczenia. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody może nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy, podczas gdy odszkodowanie ubezpieczeniowe wypłaca się zawsze w pieniądzu (art. 805 k.c.).

W myśl art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 cytowanego artykułu w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W odniesieniu do umów odpowiedzialności cywilnej, do których niewątpliwie należy umowa odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązek zakładu ubezpieczeń sprowadza się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub osoba, na rzecz której umowa ubezpieczenia została zawarta. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia, przy czym uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 822 k.c.). Powyższe znajduje potwierdzenie w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22

maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j., Dz. U. z 2021 r. poz. 854) statuującym odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z powyższych unormowań wynikają w konsekwencji następujące przesłanki, jakie winny być spełnione przez występującego z przedmiotowym roszczeniem, aby zasługiwało na uwzględnienie – zaistnienie szkody polegającej na zniszczeniu lub uszkodzeniu mienia, powstanie szkody w związku z ruchem pojazdu oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy uszczerbkiem majątkowym, a zdarzeniem, w wyniku którego miało dojść do jego zaistnienia.

Do odszkodowania ubezpieczeniowego przy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) znajduje zastosowanie obowiązująca w prawie cywilnym zasada pełnego odszkodowania. Osoba odpowiedzialna za szkodę jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Ponadto, zgodnie z obowiązującą ubezpieczyciela zasadą pełnej kompensaty szkody, kwota odszkodowania należna poszkodowanemu obejmować musi nie tylko koszty naprawy, ale również kwotę odzwierciedlającą utraconą wartość handlową pojazdu. Takie stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 października 2001 r. (sygn. akt III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57). Zakład (...) zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, LEX numer 1129783). Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela nie zależy od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy ma taki zamiar (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt II CNP 43/17).

Jak Sąd Rejonowy ustalił uszkodzenia w samochodzie marki A. R. 147 o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2006 należącym do K. P. powstały w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 11 marca 2019 r., za które ponosi odpowiedzialność sprawca, który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...).

Roszczenie powoda było więc uzasadnione, co do zasady, gdyż strona pozwana odpowiada za szkodę wyrządzoną przez sprawcę w oparciu o umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 3.715,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 grudnia 2019 r.

Wartość szkody w pojeździe wynosi 5.720,42 zł brutto, co potwierdza opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. A. B. z dnia 17 maja 2021 r. (k. 129-146), którą Sąd podziela. Żadna ze stron nie składała zarzutów do opinii.

W ocenie Sądu Rejonowego w Dębicy należało przyjąć wyżej wymienioną wartość szkody przy uwzględnieniu części oznaczonych symbolem „O” przy przyjętej stawce 100,00 zł netto za 1 rbg stosowanej w zakładach niebędących ASO w 2019 r. na rynku lokalnym. Do naprawy jak wynika z opinii biegłego nie były dostępne części jakości „Q”, gdyż jest to pojazd mało popularny na rynku. Możliwa była naprawa samochodu w profesjonalnym zakładzie naprawczym nie będącym ASO A. R. przy zastosowaniu części oryginalnych producenta pojazdu. Samochód poszkodowanego przed kolizją miał zastosowane części oryginalne i takie powinny być zastosowane w czasie naprawy. Naprawa przy użyciu takich części może przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody z dnia 15 listopada 2019 r.

W ocenie Sądu w przypadku, gdy poszkodowany nie dokonuje naprawy pojazdu lub dokonuje takiej naprawy systemem gospodarczym, np. przy użyciu części używanych, a przed wypadkiem miał zainstalowane części oryginalne, kosztorys powinien być sporządzony na podstawie cen części oryginalnych. Rozliczenie kosztorysowe musi bowiem odzwierciedlać powstałą szkodę oraz jej rozmiar, a więc nie może nawiązywać do stanu, który nie istniał przed szkodą. Zainstalowanie w pojeździe części zamiennych, produkowanych przez podmiot inny niż producent danej marki, łączy się z ryzykiem nieprawidłowej pracy pojazdu, zmniejszenia jego wartości handlowej czy też problemami przy montażu takich części. Montaż elementów alternatywnych stwarza większe lub mniejsze problemy w związku z brakiem odpowiedniego wykończenia blach, niedokładnym wykonaniem otworów montażowych, niedokładnością kształtów i wymiarów. To z kolei powoduje, iż dokonujący naprawę warsztat musi poświęcić więcej czasu na dopasowanie elementów alternatywnych, co może generować dodatkowe koszty po stronie klienta. Specjaliści zwracają uwagę, iż części alternatywne, produkowane zazwyczaj z materiałów niższej jakości oraz przy zastosowaniu innych (niż producenckie) technologii, szybciej ulegają korozji i cechują się mniejszą trwałością uchwytów do mocowania oraz mechanizmów regulacji.

Należy wskazać, że wśród ubezpieczycieli wykształciła się praktyka ustalania wysokości odszkodowania za szkodę w pojeździe według cen części nieoryginalnych, nawet jeśli uszkodzeniu uległy części oryginalne pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a poszkodowany nie wyraził zgody na ustalenie świadczenia odszkodowawczego według cen części alternatywnych. Obowiązujące uregulowania prawne nie ograniczają jednak praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37). Niewątpliwie wykorzystanie właśnie części oryginalnych zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W ocenie Sądu należy zatem za punkt wyjścia przyjąć, iż zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. W sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Uprawnienie to jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, (mimo, że są to części o jakości porównywalnej do oryginalnych, a więc nie niższej pod względem parametrów technicznych). Należy wskazać, że dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji.

W ocenie Sądu, w sytuacji, gdy brak było jakichkolwiek dowodów, że pojazd poszkodowanego był wyposażony w części zamiennie (tzw. zamienniki części zamiennych) niż części oryginalne, nie było zasadne stosowanie kalkulacji zakładającej naprawę z zastosowaniem zamienników części zamiennych.

W konsekwencji zdaniem Sądu ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu wynosiły 5.720,42 zł przy zastosowaniu części oznaczonych symbolem O, przy przyjętej stawce 100,00 zł netto za 1 rbg stosowanej w zakładach niebędących ASO.

Wobec faktu wypłaty odszkodowania przed wytoczeniem powództwa w kwocie 2.157,39 zł i wartości szkody wyliczonej przez biegłego na kwotę 5.720,42 zł żądanie pozwu było uzasadnione w zakresie kwoty 3.563,03 zł z tytułu szkody w pojeździe, a w pozostałym zakresie Sąd żądanie oddalił.

Uzasadnione było także żądanie zapłaty kwoty 300,00 zł (netto) tytułem kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy, zleconej przez powoda przed wytoczeniem powództwa. Zlecenie tej ekspertyzy było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania i stanowi szkodę związaną z kolizją z dnia 15 listopada 2019 r. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2019 r. (w składzie 7 osobowym), Sygn. akt III CZP 99/18 stwierdził, że poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw.

prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Jak wynika z dołączonego do pozwu odpisu faktury VAT numer (...) z dnia 7 lutego 2020 r., gdzie nabywcą jest powód Fundusz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. koszty ekspertyzy wyniosły 369,00 zł brutto przy uwzględnieniu podatku VAT w wysokości 23 %, tj. w kwocie 69,00 zł. Powód jest przedsiębiorcą mającym możliwość obniżenia podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06, którą Sąd orzekający podziela stwierdził, że odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według części zamiennych i usług, obejmujące kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Mając na względzie powyższe dalej idące żądanie powoda dotyczące zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy należało oddalić.

Ponieważ powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, a pozwana poinformowała o przyjęciu zgłoszenia w dniu 19 listopada 2019 r. zasądzono odszkodowanie od dnia następnego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody na podstawie art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem odszkodowanie winno być wypłacone w ciągu 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zgłoszenia szkody. Termin ten ma znaczenie o tyle, że konkretyzuje pojęcie niezwłocznego spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 455 k.c. To, że pozwany w oparciu o własne postępowanie dowodowe przeprowadzone w toku likwidacji szkody odmiennie ocenił fakty, nie może skutkować tym, że nie popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wynika to również z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK146/02, LEX numer 82271). W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej, albo z ustawy, z orzeczenia Sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Normy prawnej zawartej w art. 481 § 1 k.c. nie można stosować w oderwaniu od charakteru świadczenia głównego i funkcji odsetek jako świadczenia ubocznego. Skoro powód przed wytoczeniem powództwa zgłosił szkodę pozwanemu pozwany powinien spełnić świadczenie w terminie 30 dni, który to termin wynika z art. 817 § 1 k.c. Termin ten ma znaczenie o tyle, że konkretyzuje pojęcie niezwłocznego spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 455 k.c. To, że pozwany w oparciu o własne postępowanie dowodowe przeprowadzone w toku likwidacji szkody odmiennie ocenił fakty, nie może skutkować tym, że nie popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wynika to również z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. akt II CK146/02, LEX numer 82271.

Reasumując Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c., gdyż powód uległ tylko co do nieznaczącej części żądania

Na koszty sądowe powoda złożyły się: koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 400,00 zł, koszty opinii biegłego w kwocie 1.270,59 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 900,00 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda, będącego radcą prawnym ustalono na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu, tj. w dniu 8 maja 2020 r.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, będącego radcą prawnym ustalono na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu, tj. w dniu 8 maja 2020 r.